

направилъ дори опитъ да се брани. Нещастията го направили равнодушенъ къмъ живота и смъртѣта. Тукъ случайно билъ и неговиятъ нѣмъ синъ. Като видѣлъ опасността, която заплашва баща му, той направилъ отчаяно усилие и викналъ: „Човѣче, не убивай Креза?“ Тѣзи били първитѣ думи, които той произнесълъ въ живота си и оттогава проговорилъ.

Сарди, богатата столица на Лидия, паднала, а Киръ осждилъ на смъртъ Креза и решилъ да го изгори. На главния градски площадъ издигнали висока клада и върху нея вързали пленения царъ заедно съ четиридесетъ лидийски юнаци.

Страшни страдания разкъсвали душата на Креза. Но ето че въ единъ мигъ той си спомнилъ за Солона, спомнилъ си неговитѣ думи, че никой преди смъртѣта си не бива да казва, че е щастливъ. Въ тоя мъчителенъ часъ думитѣ на грѣцкия мждрецъ му се сторили като предупреждение на самитѣ богове. Но колко малко той се вслушалъ въ него тогава! Опияненъ отъ славата и богатствата, които ималъ, какъ презъ неговия умъ не минавала и мисль за нещастие! Сега той разбралъ всичката правота на тази истина; разбралъ, че щастие-то не е въ силата и въ властѣта, въ блѣсъка, въ богатствата и въ охолния животъ; разбралъ, че всичко това е бързопреходна суета. И като прекжсналъ продължителното си мълчание и събралъ всички сили, грѣмко и болезнено извикалъ:

— О, Солонъ.... Солонъ!... Солонъ!...

Това обърнало вниманието на Кира, и той запиталъ преводача:

— Кого вика Крезъ?

Отначало осждениятъ царъ мълчалъ, но най-после проговорилъ:

— Това е името на единъ човѣкъ, съ когото не е излишно силнитѣ на земята по-често да беседватъ.

Крезъ повторилъ всичко, което нѣкога Солонъ му